

Isabel Robles

Les sabates i altres poemes

Premi Ibn Hazm
Ciutat de Xàtiva

Hi havia la metàfora d'aquell úter matern
en la cavorca immensa a Vilenica,
la cova que acollia multituds,
endinsada en el fons de la bellesa
per al plaer dels ulls i la paraula,
mentre des de la llum a la foscúria
baixàvem o ascendíem a l'oblit,
un present impensat de plenitud.

EL COS I L'ESCRIPTURA

I la sibil·la digué,
cedint les seues passes a la neu:
«a més cos, més escriptura»;
però no deixà cap parèntesi
ni cap nota a peu de pàgina
on poder acotar per a l'oblit
els sargits, les cicatrius,
els innombrables camins
de les estries que el vent
i la persistència de la vida
amb el seu treball minucios
havien aportat.

GERTRUDE I LES ALTRES

Ella es mirava a l'espill pensativa,
i, com Gertrude, desitjava ser vista,
ferventment.

Ell sempre havia estat el seu amor,
l'amor,
llevat de qualsevol petita diferència.

Ell, que ignorava aquell desassossec,
dirigia l'esclat de la seua mirada
per àmbits nous feia poc descoberts;
amb tot i sense dubte,
ella havia estat sempre el seu amor:
l'amor
que li havia permès i permetria
aconseguir tantes i tantes coses;
aquesta era, senzillament,
la seua petita diferència.

COSES DE LA PULSIÓ

Més enllà del desig pel cos,
foragità la paraula compartida
que teixeix els llaços invisibles,
el relat d'una jornada grisa,
les incidències quotidianes
en un dia de pluja,
les mirades imantades i tendres,
el frec suau pretesament involuntari,
la furtiva complicitat
en presència dels altres,
el plaer d'opinar
sobre assumptes aliens i propis.

Tenia recanvi o s'ho pensava,
i amb tot, sempre es veié lliure
de qualsevol sospita d'infidelitat:
no sabia que la pulsio
era, sobretot, làbil.

PETITS EXEMPLES INCONSCIENTS

Asseguda en l'escambell
entre sabates i botines
emprovades, arraconades
entre esperances i desitjos
com una dona
amb molts amants
entre botines i sabates:
aquestes, les més còmodes,
desfetes, gastades.
Mes, ai! Comprar-ne de noves?

SOLVEIG VON SCHOULTZ

1

Passió

En el triangle
amor,
convivència
i pas del temps,
la passió
que hi roman
s'instal·la
agosaradament
en les baralles.

2

Amor

L'amor portat al centre
de la seua espiral
és un flirteig ocult,
de química i hormones,
que les reminiscències
han vestit de diumenge
amb pretext de desig.

3

Petites coincidències

Sé que m'estimes
i em desitges
no sols per mi
ans per allò
que en mi has trobat
dels teus propis anhels
i les teues cabòries,
ancestrals, paradisiàques,
perdudes.
De qualsevol manera
celebre les nostres
petites coincidències.

LA CASA

Que era la seua casa un esclavatge
ho va aprendre en la lluita per l'alliberament
i en les declaracions
escasses i solemnes de la mare.
Però també era ella i els seus,
i és per això que la menà amb estima
en temps de resistència i dol,
de calma opaca i emblanquinat silenci.

La netejava amb cura
i ella li atorgava distracció,
l'airejava i els pensaments més tristos
se n'eixien callats per la finestra,
com l'alè viciat de les nits d'hivern.

Rentava la roba i l'estenia
al terrat i, en passar els anys,
al pati de darrere, agrupant-la en colors,
com si fos l'esborrany d'un quadre
o les anotacions per a un poema;
i la seua flaire, record brevíssim
de la terra en acabar de ploure,
de la gespa tallada feia poc,

la portaven de la mà dels seus somnis
al cor de la infantesa,
o a llunyanes arbredes del passat
amb canviants colors
des de l'ocre al granat i al verd més viu
al país de la pluja en temps de plenitud.

Els seus, però, amb neguit
veien aquella rara obsessió,
tot lamentant un final tan prosaic
per a una vida fèrtil, gairebé una utopia.

EL PRIMER VOL

Mentre el càntir era
modest i llis
prosseguí dedicat sols en això: portar
ignorant de si mateix.

SOLVEIG VON SCHULTZ

Llança primer sobre tu
l'allau de cops covards
que t'arrabassen
la integritat del cos.
Cadell entre les urpes
del seu depredador,
no pots lluitar quan cau
el mot enverinat
que esquinça l'ànima,
i compra el teu silenci.
L'horror i la ignomínia
t'han fet emmudir.

O potser fou la fletxa
fiblant de la paraula
que et va ferir de mort
furtant-te l'autoestima.

La roma contundència
que tot seguit t'aixafa
no troba lluita al cos,
per a tots els efectes,
un rostoll solitari
sota la blanca fredor de la lluna.
I vull entendre quina confusió
fa que perdones,
quin sentit de culpabilitat
fa que mentesques
quan afirmes sense parpellejar
que has caigut, que t'has ferit, sens voler.
I això quan restes viva.

L'ordre dels fets no alteraria
la magnitud de la teua desfeta
en aquest oceà de pors,
però avui ja no estàs sola
i pots atrevir-te a afirmar
que no hi ha al món cap amo,
o simplement cap miserable,
que en nom de l'amor,
o de la teua compassió,
o senzillament de la seua força,
tinga drets sobre tu,
ni meresca del teu patiment un bri,
perquè, com totes les altres,
ets valuosa i digna de ser lliure i feliç,
com un ocell que migra
a la recerca de l'hàbitat propici.

Però, amiga, tot i amb això,
no oblides que et pertoca a tu
l'empenta del primer vol.